ZELENÉ LÁSKY

I.

Za plného bezvětří, za humny v meziplotí chvějí se
trávy. Víc a víc trav. To světlo kolem není ráno, to
na stéblech není rosa – ony se potí, pnou, sténají,

jedna tráva dělá druhé, co ta první ráda má, až
vzdušné zámky povolí a vyhřezne smršť Adama,
smršť mlýnků mámivé rozkoše, vířených palci
mihnuvších se Ev.

A jde těch dívek stále víc. Kdybych stavět je měl, tak
hudbou, která lásku snáze odděluje od plev,

a dále do not zapsal bych: když po té lechtivé louce
spolu s chlapci procházejí se bosy, že nad Ouvarem
hřmít počíná, že krajinu prostupuje a bezvětří
obtahuje cosi, co tu bude coby dup, co káču psího
strachu mrská u chalup,

jistě bouře.

II.

A pak Ouvar pod jedním bleskem a rudé střechy
zmalované leskem táhnou té slotě naproti, lákajíce
na nedomykavost krovu, kterou tesař tu ponechal,
kde v spárách úkryt pro autora, kde domov můj.

Ale neprší. Jestli někde hučí tekuté, pak je to slza
nevsáklá do vrstevnic mozolů těch, co tady do
úmoru dřou: čím slanější, tím menší hospodáři
škoda, čím sladší, tím větší hřích.

Sladké? Ochutnal bych! Zvolá Adam, rozkročený od
východu k západu, a svede špás v chór a chór najde
si terč: pozemskou voliéru, zvěř boholidskou, jež

shodila křídla a nasadila paroží, ohnivý keř aby rozmetala –

III.

Ležela v klidu, malá. Neuhořela, jen to zabolelo, jak se potopil,

rozevřela nohy doširoka, cítila, že oceánem tmy letí mírné ryby, že do huby nastřeluje se jim žhavé klestí a ony zas v hlubinách mizí, už se zuby, s čelistí žraloka,

v klidu ležela, malá, a leží na něm dosud, oba vyhřátí,

probírají těla, svědivé maso, nespěchají, užívají si tak, že mi zpomalují báseň, abych si prohlédl biče, pod nimiž gejzíry krve před dopadem tak omamně cukernatí,

leží v klidu, malá, drží pevná ňadra

a on pecky višní do nich střílí a nervózním smíchem plaší chutě, jež stále více plané, myslím, že už brzy její miláček vstane a celou vahou na ta prsa stoupne si a zaštěká do krajiny po krajině břišní:

Lese! Mezi kmeny zakládám kmen, mezi tvými teď porostou moji, jako tvé děti i lidské se vzpřímí, úplně slyším ty jejich koruny sešikované v roji, až čeří se rybníky,

člověče! V těch vodách jsme se milovali, zůstaly po nás sladké, a dosud stále rozkoš v přílivech přiráží na naše vybělené kosti, rozkoš jak loď se zaseknutou plachtou, jejíž tisíc a jeden sten už tisíc a jeden rok svíjí se v křečích bezobsažnosti –

IV.

Při svítání mlha s lehkými tóny kouře.

Dobře, ptáci, už vstávám, i já chci vidět zázrak, jak neskutečně rychle hojí se jizvy bouře za plného bezvětří, za humny v meziplotí, kde chvějí se trávy. Víc a víc trav.

To světlo kolem není ráno a na stéblech není rosa, to milenci se potí, pnou, sténají

a tráva je studuje: zalezlá v knihovně polibků až vzadu na tichém místě, kam nedolehnou boje, listuje grimasami tisícera orgasmů, načítá blesky, hromy, ohňostroje

i všechny zkraty z experimentu sebenebe, tělesná postižení, jež nesežehla hranice ani pec krematoria, načítá v dějinách první, syrový nápěv Ave Maria a chrlí jej vzhůru do oblak –

V.

Jindy ještě spím, ale dnes jsem zvědavý.

Na mrak nad Ouvarem, na bouři, která štěpí stromy, která práh všech prahů z nich sbíjí, a přitom neleká,

jindy stejně jako vy utíkal bych do daleka, ale dnes ne, a není ani kam, poryv větru už smetl veřejné i neveřejné domy, nezůstal na kameni kámen, neboť sebemenší barikáda nesmí lásce v cestě stát, lásce vás dvou při návratu k počátku.

K jízdě na hřbetu hada lačnícího po svém ocasu,

k bohaté snídani po vášnivé noci, kterou si v županech servírujete na terasu, a kde čas od času ruku zvednete a nabídnete obzorům.

Není to sklenka džusu, po čem touží.